

udviklet, at dette sidste Forslag er at foretrække. — Regeringsforflagets § 11 foreslaar Flertallet at lade udgaa, da den knytter sig til et andet Afsnit, som man har gjort til Gjenstand for en særlig Behandling. — § 12 omhandler den fortsatte Vintertjeneste. Garnisonstjenesten har været saa ofte drøftet i sit Princip, om jeg saa maa sige, at jeg ikke nu skal komme vidtløftigere ind derpaa. For Dieblisset anvendes der dertil af Godfolket 1,400 Mand; ifjor foreslog man Tallet forøget til 1,600; iaar er man vendt tilbage til det nugældende Tal af 1,400, et Tal, som Mindretallet tror at burde forøge til 1,500. Min Opfattelse er den, at Vintertjenesten har saa store Ulemper og saa fag og smaa Fordele for selve Uddannelsen, at der vilde blive lagt den allerstørste Vægt paa, om man i det videst mulige Omfang kunde komme bort derafra. Flertallet nærer ogsaa den Overbevisning, at vi i det Mindste paa dette Punkt maa have den Tilfredsstillelse at finde Anerkjendelse fra i det Mindste et stort Antal Sagkyndige, som i den Henseende have indhøstet Erfaringer i de forløbne Aar. Jeg tror ikke, at det er tvivlsomt, at det Mandskab, som man til de aarlige Veirsamlinger har modtaget fra den fortsatte Vintertjeneste, har viist sig at være endog saa ikke lidet ringere end det Mandskab, der er blevet gjenindkaldt, efterat have været hjemsendt om Vinteren (Modsigelse). Ja, i den Henseende kunne Erfaringerne jo have været forskjellige; men det er dog et af de saa Punkter, hvor ogsaa jeg kan tale af nogen Erfaring. Flertallet nærer ikke Betænkelighed ved at foreslaa Thinget nu at vedtage et Forslag, hvorefter Vintertjenesten for Godfolket ganske forlades. Det særlige Diemed, som denne Vintertjeneste maatte have, tror man ad anden Veie at kunne fyldestgjøre. Medens man saaledes ved Etableringen af Gardekorpset har tilveiebragt den fornødne Styrke til de kongelige Vaqter, antager man, at flere af de nuværende Godfolksvaqter vilde kunne besettes paa anden Maade, særligt af Politiet. Ved Siden deraf har Diemedet for Vintertjenesten været dette, at tilveiebringe et saakaldt Dvellsapparat for Uddannelsen af Befalingsmænd. De Herre ville se, at efter det Forslag til Ordning af de værnepligtige Befalingsmænds Uddannelse, som Flertallet har stillet, vil et saadant Dvellsapparat være tilstede allerede i og med den Centralfole, som i dette Diemed foreslaas. Naar dette altsaa er det Princip, hvorfra Flertallet er gaaet ud, nemlig saa vidt muligt at komme bort fra Vintertjenesten, da vil og maa dette Princip jo kunne taale adskillige Modifikationer, hvad de særlige Vaaben angaa, som den Henseende er det ikke endelige Forslag, som Flertallet fremsætter, i det man ved nærmere Forhandling med Krigsbestyrelsen vel maatte kunne enes om Styrken af det Mandskab, der anses for absolut nødvendigt for de særlige Vaabens Lærv. Medens man er gaaet

ind paa at lade endog saa hele det indkaldte Mandskab blive inde til Tjeneste ved Nyterregimenterne i Anerkjendelse af den vanskeligere Tjeneste, som Nyteriet kræver, har man derimod ved Feltartil-leriet troet at kunne foreslaa, at Konstablerne blive hjemsendte og ikke komme til at ligge til fortsat Tjeneste. Skulde det nu vise sig, at et noget indskrænket Antal af saadant Mandskab vil være absolut fornødent, saa er dette Noget, der kan blive Gjenstand for nærmere Forhandling. Hvor stort et Antal der skal ligge til Tjeneste ved Fæstningsartilleriet og ved Ingenieurkorpset, derom tør Flertallet heller ikke sige noget aldeles Afgjort. Tallene ville kunne ændres noget, naar blot det Princip fastholdes, at Ingen bliver anvendt til Vintertjeneste udover, hvad der kræves af de Hensyn, som Vaaben og Materiel nødvendig fordrer. I Forbindelse hermed staar, som jeg allerede har nævnt, Forslaget om Ordningen af et særligt Gardekorp; men da dette allerede var Gjenstand for Forhandling igaar, skal jeg ikke komme nærmere ind derpaa. Jeg anser ikke en saadan Afvigelse fra den almindelige Værnepligts Princip for at være principielt forkastelig, og jeg skal i den Henseende minde om, at i det Land, hvor den almindelige Værnepligt og Folkevæbningen jo fortrinnsvis have hjemme, har man dog ogsaa med Hensyn til et lignende Punkt gjort en Undtagelse, der hjemler de enkelte Kantoner Ret til at kunne holde indtil 300 Gensdamer i fast Tjeneste. — De dernæst følgende Paragrafer omhandle Indkaldelse til fortsat Dvelse. Jeg skal minde om, at Hærplanen af 1842 i saa Henseende foreskrev, at der ved Afdelingerne skulde afholdes fortsatte Dveller paa 21 Dage med en Styrke af 480 Mand pr. Bataillon; men denne Bestemmelse blev i Aarenes Løb langt fra overholdt, idet det ofte var Tilfældet, at man ganske oversprang saadanne Dveller. Flertallet erkjender imidlertid saadanne Dvellers Hensigtsmæssighed, ja deres Nødvendighed, og erkjender, at det i en Organisationslov ogsaa vil være nødvendigt til en vis Grad at fastsætte den Indkaldelse til fortsat Dvelse, som maa anses for at være en nødvendig Bestanddel af Mandskabets Uddannelse. Naar man imidlertid nu skal gaa ud fra den nu bestaaende Ordning, er det ganske viist, hvad der ogsaa i Motiverne hen-tydes til, at den nugældende Hærlow forudsætter Muligheden af to Indkaldelser til Vinen og een Indkaldelse til Reserven; men i Virkeligheden har denne Forudsætning ingenlunde holdt Stik, og man vil let se, hvor Grunden dertil ligger. Grunden er nemlig den, at Hærløven udtrykkelig bestemmer, at der til Veirsamlinger kun indkaldes Mandskab til en Styrke af 800 Mand pr. Bataillon; men naar det nu viser sig, at der gjennemsnitlig har været 774 Rekrutter i et Aar ved hver af de paagældende Batailloner, vil man se, at man allerede i Rekruttstyrken har haft omtrent fuld Styrke; Følgen deraf har været, at dette